NONEL RACOVITZĂ

sportivul No. 1 al Moldovei

Animatorul hockeyului ieşan şi campionul de tennis al Moldovei se destăinueşte asupra începuturilor sale sportive. Tennis-ul a fost învăţat dela mama sa campioana României în 1917-18

Nonel Racoviţă la Helsinky, alături de Bud Hugaru a

Undeva, în Iaşi, un tânăr cam de vreo 25 ani străbate în lung şi-n lat, în cea mai mare viteză o masă de ghiaţă.

E de o statură mijloc e, bine legat, cu umeri rotunzi şi cu un păr blond. In privirea lui se poate citi marea pasiune pe care o are pentru sporturi.

Cu statură de atlet, în care formele muşchilor ies în evidenţa şi cu un cap oval ai cărui obraji sunt în permanenţă de un roz trandafiriu tânărul aminteşte imaginea unui atlet... olimpian.

E.... Nonel Racovitză.

In biroul lui Nonel

Nonel Racovitză m'a primit în camera lui. Un birou, câteva fotolii largi, un divan şi o bibliotecă impresionantă, iar mai în fund un fotoliu înconjurat de covoare de perete pe care sunt aplicate instantanee ce demască o laborioasă activitate pe tărâmul sportiv.

E extrem de plăcut în acest interior, iniţiativa de a forma în Iaşi, o echipă de hockey.

— Cum şi când s'a desfăşurat prima Dvs. întâlnire.

In acelaşi an Tuker, conducătorul puternicei formaţii bucureştene Telefon Club, ne-a invitat la Bucureşti unde noi avusesem grija să dăm de ştire noua noastră isprava Cu un echipament original echipa noastră a plecat la Bucureşti unde, după ce ni s'a dat un echipament adevărat dar cu care nu ştiam să ne îmbrăcăm, am pierdut cu 12—2

PRIMELE MATCHURI TARI ŞI JOCURI IN STREINATATE

— Ştiu că aţi jucat la T. C. R. cu care a-ţi făcut şi un turneu în străinătate.

Da! Un an mai târziu, Bâzu Cantacuzino, căpitanul TCR-ului m'a întrebat dacă doresc să fac parte din echipa lui. Am fost flatat şi fericit că voi putea juca alături de cei mai buni hockeyşti ai ţării şi astfel am răspuns afirmativ. Am jucat primul meu match la TCR în deplasare, cu Dragoş Vodă din Cernăuţi, pe care am învins-o cu 3-2 după un joc foarte greu. Am debutat cu dreptul, înscriind eu două goaluri iar Bâzu unul.

Cu TCR am făcut primul turneu în străinătate şi am jucat la Praga, Visoki Tatra, Vienna, la întoarcere la Lemberg, turneu, în care am căutat să-mi acumulez cât mai multe cunoştinţe în hockey. M'am reîntors la Iaşi unde după ce am luat **bacalaureatul, am jucat primele matchuri cu Telefoane care ne-a bătut cu 12—0 şi cu CFR Cernăuţi pe care am învins-o cu 3—2.**

— Ai putea să-mi dai o biografie a hockeyului Ieşean?

— «In anul 1935 am reuşit după multe sacrificii să aduc echipa Ciucului la Iaşi. Cine a câştigat 3—2 rezultat destul de onorabil pentru posibilităţile noastre care reuşesc în acelaşi an performanţi de a termina la egalitate cu aceiaşi echipă în deplasare adică la Ciuc.

— In anul 1937 am trecut la categoria I-a după o victorie, 3—2 la Iaşi, şi un rezultat la egalitate 3—3 la Cernăuţi rezultate obţinute în faţa C. F. R.-ului. In acest an am plecat cu echipa Telefoanelor, în care figura şi Bud Hugaru la Helsinki, la Tempele şi la Riga unde am marcat cel mai frumos goal din carieră. Reţin matchul dela **Tempele** unde fiind conduşi **în prima repriză cu 7—0** am reuşit să câştigăm cu 8—7. Echipa a avut următoarea formaţie: Sprentz, Biro, Anastasiu, Tico, Botez, Broke, Hugaru, Racovitză, Pană.

— In anul 1938 am achiziţionat doi jucători din Ciuc, pe Inze şi Lorentz, şi-am confecţionat un echipament complect, sacrificii materiale pe care le-am suportat în vederea unei ridicători a clasei hockey-ului Ieşan. In acest an H. C. Rapid în drum spre graniţă a jucat 2 matchuri la Iaşi.

— In 1939 echipa Iaşului s'a deplasat la Cernăuţi unde a plecat steagul în faţa redutabilei formaţii de internaţionali Dragoş Vodă pierzând cu 4—1.

— In 1940 activitatea s'a rezumat la două întâlniri cu juniorii Capitalei. In schimb tinerii de talent au început să se afirme în vechea cetate domnească.

PROECTE IN HOCKEY

— Ce intenţii aveţi în acest domeniu?

Reportaj de M. Flamaropol

— Doresc, cu toate riscurile materiale, să fac din echipa Iaşilor un pretendent la titlul de campion naţional. Voiu căuta să aduc un jucător străin sau în cel mai rău caz doi buni jucători bucureşteni în a căror companie, localnicii vor câştiga în această ramură. Dealtfel în acest an cu concursul D-lui Profesor Univ. Claudius echipa noastră se va deplasa în Germania la Salzburg, Innsbruck şi Graz unde va întâlni formaţiile studenţeşti locale. In ceiace mă priveşte, a-şi vrea ca şi toţi jucătorii să facă măcar odată parte din echipa de hockey a României.

TENNIS-UL II ESTE EREDITAR

Inainte de a vi-l prezenta în tennis, vă reamintesc că Ionel Racovitza a fost clasat la campionatele din acest an al 9-lea jucător al ţării.

— Ce v'a atras spre tennis?

— Mama mea! Ea a câştigat campionatul României de tennis la simplu doamne în anii 1917—1918.

Dela ea am avut racheta cu care am jucat mulţi ani pe un teren de tennis amenajat la via noastră în apropierea Iaşilor.

— «De când sunteţi campion al Iaşilor?

— Din anul 1937 când am deposedat de titlu pe cap. Iasinski campionul militar al României. In acelaş an am luat şi campionatul Basarabiei. Anul următor adică în 1938 am învins consecutiv pe cunoscuţii Grad, Sturza şi Ing. Vasu Ion, în 1939 cred că am fost revelaţia campionatelor naţionale când am avut match-ball cu Hamburger.

— Anul trecut mi-a adus consacrarea în tennis, trecând la categoria I după o victorie reputată asupra lui Conovici dela Petroşani calificându-mă al 9-lea jucător al României.

Nonel Racoviţă, în echipa Telefoanelor, la Riga.

MOTOCICLIST DE PISTA ŞI ACROBAT

— Cine va călăuzit paşii spre motociclism?

— Tot mama mea care mi-a cumpărat un Sarolea 500 acum 7 ani şi cu care am început motociclismul. Cu această maşina am început să fac acrobaţii. Ajunsesem să merg destul de repede în picioare şi... fără mâini.

— Pe un JAP am câştigat în anul 1936 cursa Iaşi-Chişinău iar pe velodromul din Iaşi am învins în două curse pe câţiva bucureşteni.

LA ZIDUL MORŢII

— Am învăţat, având ca profesor pe băiatul vierului nostru, să merg la zidul morţii. Dat fiind, pericolul, mama mi-a interzis noua mea distracţie cumpărându-mi în schimb un Zundapp cu care mi-am rupt umărul într'o cursă depe velodrom, accident care mi-a răpit un an din activitate, petrecut în spital. După eşirea din spital mi-am vândut Zundapp-ul atât de ghinionist.

— Totuşi, activitatea motocicletei mi-am continuat-o în actualul războiu, când am fost curier-motociclist tot pe un Zundapp.

ŞI... PING-PONG

— Ce sporturi ai mai practicat?

— Ping Pong. In Universitate am jucat foarte mult tennis-ul de masă.

Nonel Racoviţă

— Aţi reuşit vreo performanţă?

— Anul trecut în cupa Universităţii Mihăilene am ajuns în finală unde am fost învins. Am obţinut la acest concurs o plachetă pe care o păstrez cu sfinţenie. E singura pe care o am din acest sport.

LICENŢIAT IN DREPT ŞI CONDUCATORUL [illegible] LABORA[illegible]

— Ce vars[illegible] ce vă ocupaţi în civ[illegible]

— Am 25 ani sunt licenţiat în drept şi conduc laboratorul chimic ATOM care este proprietatea familiei.

✣

Acesta e Nonel Racoviţă, sportiv-1 al Moldovei.

Cronica Franceză

redactată de: S. Bonifaciu

Infăptuirile organizaţiei „Compagnos" pentru reeducarea fizică a tineretului francez

Am mai avut ocazia să discutăm în ziarul nostru despre organizaţia «Compagnos» care are ca scop reeducarea fizică a tineretului francez. Atunci redam programul acestei organizaţiuni, astăzi suntem în măsură să facem cunoscute câteva din înfăptuirile ei.

La 23 August 1940 a fost creiat, în această privinţă, un serviciu sub direcţia d-lui Tousisant, fost secretar la locotenentului de marină Hébert, fondatorul metodei naturale. Trebuia să se formeze instructori de educaţie fizică, fiindcă secretariatul tineretului nu putea face aceasta.

Primele tabere au funcţionat la Bellerive, lângă Vichy, apoi la Megère şi la Sansset-les-Pins, lângă Marlilia.

Au fost făcute 10 tabere naţionale de trei săptămâni. 300 de monitori şi instructori de toate gradele, au fost formaţi şi repartizaţi în toate companiile şi comandamentele din zona liberă. Au fost creiate sute de terenuri, fără nici un ban, fără utilaje, dar aşa cum a prevăzut «Comisariatul sporturlior».

PRIMELE CONSTATARI

Pentru a lucra pe baze solide, trebuia să se facă bilanţul forţe ifizice a tineretului: **Se poate spune, fără exagerare că bilanţurile trimestriale întocmite de serviciul de educaţie fizică şi sportivă, constituesc documentele cele mai importante realizate în acest domeniu după răsboiu.** Graţie lor starea fizică a tineretului francez a putut fi cunoscută.

Aceste bilanţuri sunt bazate pe un text (încercare) de cinci probe tip: înălţime, lungime, greutate, tracţiune, 500 metri. Aceste probe au arătat cât de mare era deficienţa fizică a tineretului. Media generală a totalului punctelor obţinute de fiecare tânăr «Compagnon» era de 4,90, adică forţă sau aptitudinea fizică generală: nulă.

81.116 la sută din tinerii de 19 şi 20 ani erau inapţi pentru munca de tabără sau pentru competiţiile sportive.

La cea mai mare parte din tineri mâinile erau cele mai slabe: aruncări şi tracţiune, nule. Numai picioarele şi suflul aveau tendinţă de desvoltare în sporturile şi jocurile practicate.

METODA FOLOSITA

Dela întemeierea serviciului de educaţie fizică, lecţiile de Hébertism au fost practicate în toate Companiile. Pe lângă fiecare tabără de muncă a fost ataşat câte un instructor care nu obosea peste măsură pe tânăr cu metoda naturală.

Aceasta a fost aplicată cu o prudenţă atât de înţeleaptă încât, după mai mult de un an de practică, n'a fost înregistrat nici-un accident grav în ordinea fiziologică a tinerilor.

Pentru a releva interesul pentru ererciţiile adesea ingrate ale Hebertismului a fost introdus spiritul de competiţie. Astfel, aceste exrerciţii sunt practicate cu bucurie, aceiaşi bucurie pe care o simte un tânăr care bate mingea.

Graţie progresului general s'a putut trece la sport, mai ales la atletism. Tinerii «Compagnoni» au organizat întâlniri în care s'au distins adesea. Iată câteva din rezultatele obţinute în cursul probelor din trimestrul al 3-lea a acestui an a tinerii între 18 şi 21 ani. Pe 500 m. 1 minut, 10 sec. şi 3/5 până la 1 minut şi 12 secunde. La săritura în înălţime 1 m. 70, 1 m. 62 şi 1m. 60. La săritura în lungime (fără elan) 3 m., 2 m. 90. La greutate 10 m. 20, 10 m., 9 m. 90. Un Compagnon ajunge la 20 tracţiuni.

(Continuare în pag. IV-a)

Aspect dela un concurs de cross-country.

Anul atletic 1941.

Nu comentarii şi nici cifre. De vorbă cu reprezentanţii atletismului bucureştean

Se obişnueşte la capăt de an vechiu să se facă bilanţul în cifre al unei activităţi oarecare. In sport mai ales se dau cetitorilor tabele comparative cu anii trecuţi, în contrast cu care anul de faţă ar fi eşit mai bun sau mai rău. De data aceasta nu mai procedăm aşa. Pentru mulţi cifrele aşezate într'o ordine precisă nu au decât valoarea unei informaţii pur vizuale. Căci e logic ca majoritatea cititorilor unei gazete să ştie prea puţin despre evoluţia unei performanţe şi nimic despre evoluţia unei performanţe şi nimic despre perspectivele unei cifre în viaţa pur sportivă a atletului. Majoritatea cetitorilor trec peste cifre. Pe ei nu-i poate interesa cât anume a aruncat sau a sărit cineva, ci locul pe care-l ocupă la sfârşitul probeei. E o mentalitate firească. Degeaba ai da unui atlet timpurile şi cotele obţinute de cutaree cal, în cutare cursă. El trece peste ea, fiind analfabet în materie de hipism. Cu mici excepţii fireşte.

De aceea, de data aceasta vom sta de vorbă cu cei mai buni reprezentanţi ai atletismului bucureştean. Nu superlativ ca performanţă. Ci vom sta de vorbă cu cei ce n'au lipsit depe stadion decât foarte rar şi graţie cărora atletismul bucureştean a putut fi salvat dela completul anonimat. Părerile şi doleanţele lor vor fi ale întregului atletiesm românesc.

Moina Ion reprezentantul cel mai autorizat al sprintului

Deşi popularul «Nelu» nu face parte dintre atleţii cluburilor bucureştene, am profitat de faptul că îşi petrece timpul ca student al A.N.E.F.-ului, în care calitate tot bucureştean poate fi numit. L'am găsit într'o seară de Decembrie, cu ochii într'o carte poştală, amintire dragă a celor de acasă. In sobă, focul pâlpâia lin. Nu lipseau decât poveştile bunicilor sau glasul colindătorilor din noaptea de ajun. L'am întrebat, fireşte, ce părere are despre anul atletic ce a trecut. Şi glasul lui a început să umple tăcerea cu amintiri multe, cu sugestii interesante. Redăm doar câteva:

— «Anul acesta coincidee cu cel mai mare bucurie a mea. De când am început să fac atletism, idealul meu e să mă pot compara odată, nu pe teren, ci măcar ca rezultat cu cei mai buni sprinteuri europeni. Anul acesta dorinţa mi-a fost realizată. Am dorit deasemenea mult să pot aduce o victorie României într'un match internaţional. In concursul ce a avut loc la Bucureşti, cu Germania nu am putut reuşi să înving. Datorită poate neexperienţei. Cunoscătorii au declarat atunci că nu am putut să termin cursa tot atât de puternic pe cât am pornit. Nu e adevărat. Dar văzându-mă în capul cursei, am avut un moment de bucurie, moment ce mi'a fost fatal, atacul lui Boeneke pe ultimii metri aducându-i şi victoria. Dar mă voiu reevanşa cu siguranţă la viitorul concurs.

La campionatele deela Predeal aşi fi realizat o nouă performanţă, însă piciorul nu mi-a dat voe. Ultimii 20 de meetri i-am mers mai mult decât alergat şi totuşi am scos 10,8. In rest, concursuri banale, de care n'am mai fost atras ca altă dată».

M'am despărţit de Moina şi am treecut mai departe, peste străzi multe, până însfârşit am ajuns în strada Cedrilor unde...

Virgil Ludu, fără să ştie pentru ce, ne spune, cheia rezultatelor excelente pe care le-a scos anul acesta şi care îl situază pe primul plan al celor mai buni atleţi. Intrebarea a fost identică. Doar răspunsul a fost diferit.

— «Anul acesta, deşi sărac în concursuri mari, a însemnat o frumoasă lecţie pentru cei ce vor să facă adevărat atletism. Căci înaintea matchului cu Germania şi apoi după, la cursurile de specializare, prof. Engelhardt ne-a desvăluit toate tainele atletismului. Am avut apoi o întreagă vară la dispoziţie pentru a putea pune în aplicare minunatele sfaturi căpătate. Şi odată în plus, anul acesta mi-a dovedit că nu concursurile mari stimulează performanţa ci dorinţa individuală de a progresa. Şi odată în plus am probat că antrenamentul sau măcar contactul cu stadionul ţine trează dorinţa de sport şi implicit dorinţa de un cât mai bun rezultat. Peentru mine personal anul ce a trecut a fost un an de activitate intensă. Nu m'am dat în lături dela nici un concurs şi dela nici o probă. Astfel am concurat dela studenţeşti la naţionale, dela simpla ştafetă la decatlon. Că l-am câştigat e doar faptul că nu s'au prezentat decât concurenţi neantrenaţi. Oricum m'am bucurat mult că în anul când Ştefan Ciaclani, decaltonistul trecutului, a trecut spre altă lume, această probă a trecut în patrimoniul clubului pentru care a luptat cu atâta sportivitate.

Mai departe.

Mihail Iorgulescu, stabilit definitiv la demi-fond ne povesteşte câteva crâmpee din bogata lui activitatee de peste anul ce s'a dus.

— «Cum ai ajuns din mărşluitor, marathonist şi apoi alergător de demi-fond?

— «A fost o simplă întâmplare. Intr'o zi, o Duminică de Iulie, fără prea multă animaţie, am pornit spre stadionul Giuleşti, unde se desfăşura un concurs popular. Neavând ceva mai bun de făcut concurez la 400 m. şi la 800 m. plat. Rezultatele obţinute m'au făcut să întrezăresc îmbunătăţiri serioasee. Şi iată antrenându-mă pe A.N.E.F. în fiecare zi cu gândul unor performanţe bune. Care desigur n'au întârziat să se arate. Singurul meu concurs mai serios a fost acela organizat de «Universitatea» la Sibiu şi unde am avut pentru prima dată adversari atât de puternici.

In anii ce vor urma mă voiu ocupa cu antrenamentul metodic al curselor de demi-fond şi sper să pot ajunge şi eu reprezentantul echipei naţionale în viitoarele concursuri».

Din nefericire n'am putut găsi nici un fondist cu caree să stau de vorbă. Poate unde anul acesta a fost aşa de sărac în alergători de fond.

Cu Mişu Drăgulănescu despre problema gardurilor. Probă cu cei mai puţini specialişti.

— «Faptul pentru care nu avem alergători de garduri se datoreşte în mare parte insuficienţei pregătiri cu care concurenţii debutează. Ca şi la săritura cu prăjina, avem nevoe de o gimnastică specială, fapt care îndepărtează tinerele elemente dela garduri. E mai uşor să fugi pe plat, sau să sări fără nici un obstacol, pentrucă performanţa se poate căpăta şi numai pe bază de talent. La garduri însă fără o pregătire amănunţită, rezultatele nu pot fi niciodată bune.

In ceea ce mă priveşte, sunt nevoit să reduc antrenamntul aproape la zero, pentrucă la Iaşi, unde urmez facultatea, atletismul nu constitue decât o poveste. Sper totuşi ca în vacanţa mare să pot activa mai departe cu aceeaşi dragoste.

Coracu Sever, tot bucureştean căci şi el urmează cursurile A.N.E.F.-ului.

— «Săritura în lungime şi triplul-salt sunt probeele car mă pasionează cel mai mult. De altfel tot antrenamentul meu se mărgineşte la aceeste două probe, sprintul fiind un adaus preţios. Anul ce-a trecut mi-a adus satisfacţiea unor rezultate bune. Satisfacţie de moment, căci în sezonul ce vine voiu căuta, să scot performanţe cu mult mai bune. Cursul de ski pe care suntem nevoiţi să-l facem la Predeal, nu poate decât să-mi folosească.

Concursurile din anul trecut, cam aparţine şi cam uniforme, au atras atenţia sportivilor prin faptul că era singura activitate cu caracter naţional. Conducătorii federaţiei nu au ţinut seamă de nici o piedică şi au organizat, oricum, campionatele şi concursurile naţionale.

Singurul săritor cu prăjina, Bebe Baciu, ne mărturiseşte că s'a cam plictisit să fie singurul săritor cu prăjina din Bucureşti.

— «Nici nu poţi să-ţi dai seama ce folos ai după urma concurenţei. Aşa, ştiind că nu poţi pierde primul loc, din lipsă de concurenţi, nu ai stimulentul necesar unei performanţe mai bune. Cauza pentru care sunt prea puţini săritori este frica. Da frica. Nu puţini sunt aceia care încercend să sară la 2 m. au căzut atât de rău, încât nici gând să mai pună vreodată mâna pe prăjină. Cu un antrenament raţional, s'ar putea înlătura acest neajuns».

La întrebarea: «Pentru ce nu atingem performanţe mai bune». Bébé mi-a răspuns:

— «Pentrucă nu avem profesori specialişti în această probă. Noi nu posedăm încă technica unei sărituri corecte şi nici măcar nu are cine să ne-o explice. Vom progresa numai atunci când vom avea o suficientă pregătire, fapt ce ne va îngădui să trecem mai departe».

Ultimul cu care am stat de vorbă a fost Eremia Fălcoianu. Proaspăt căsătorit, «Nuţi» mi-a vorbit cu drag despre trecut, de pe timpul când «copil» se juca pe stadion.

— «Măi băiatule, a fost odată». Poate că voiu reveni printre voi, să mai arunc din când în când greutatea. Acum am altă treabă, alte griji, nu a concursului de mâine». Apoi adăugă cu un pic de mândrie: «Sunt căsătorit, mă».

Obosisem scriind şi terminasem în definitiv să stau de vorbă. Concluziile nu le trag eu. Vă las pe d-voastră, ca judecători obiectivi.

P. HIDIOŞANU

Şedinţa comitetului regional al federaţiei de tennis de masă

Prezenţi d-nii Mircea A. Pădureanu, conducătorul tennisului de masă, Toma Chiale, ing. Stoenescu, Aurică Dumitrescu, J. Critico.

S'au luat următoarele hotărîri:

1. Se aprobă asociaţiei sportive „Prahova" să organizeze „Cupa federaţiei" la Ploeşti în ziua de 1 Ianuarie 1942.

2. Campionatele regionale individuale, se vor disputa în zilele de 4, 5 şi 6 Ianuarie 1942.

Inscrierile se fac în zilele de 2 şi 3 Ianuarie a. c., la sediul federaţiei, între orele 15-19.

Conducătorii cluburilor sunt rugaţi a face inscrierile membrilor lor, în zilele şi la orele ifxate.

Tragerea lo sorţi va avea loc în ziua de 3 Ianuarie, ora 20 şi va fi publică.

Se fixează următoarele taxe de înscriere la aceste campionate:

80 lei pentru categoria I, 60 lei categoria II şi 40 lei categ. III.

3. Se schimbă data campionatelor inter-şcolare la 11 Ianuarie 1942.

4. D. Anton Kastner, dela asociaţia sportivă „Distribuţia" se cooptează în comitetul regional, în locul d-lui Mircea Poenaru-Bordea, demisionat..

Se ia act de revenirea d-lui Stoenescu asupra demisiei d-sale din comitetul regional.

5. Comitetul hotărăşte ca la campionatele naţionale să nu poată participa decât numai jucătorii „cetăţeni români".

Un nou patinoar în Capitală

Pe terenul A. C. S. A. din strada Antim 73, colţ cu Cal. Rahovei, s'a deschis un patinoar ce se prezintă în condiţii excelente. Datorită d-lui Inginer Theodoru, patinoarul este înzestrat cu toate cele necesare, având şi instalaţii de difuziune.

Ofiţerii, studenţii şi elevii beneficiază de importantă reducere. Preţurile sunt accesibile tuturor: 32 şi 22 lei.